

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 20.

Den 15. Juli 1866.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Religionsfrihedens Oprindelse i Amerika.

(Fra „the Jewish Chronicle.”)

Spiren til Religionsfriheden i den nye Verden blev allerede nedlagt paa Den Rhode Island og omkringliggende Der i Aaret 1650. Den første Grundvold til denne Koloni lagdes af en vis Roger Williams. Denne mærkværdige Mand kan betragtes som Religionsfrihedens Stifter. Han havde været Præst i England, men hans frisindede Mand kunde ikke taale den engelske Kirkes haarde Jernlænker, og efterat han var traadt ud af samme for at undgaae videre Forfølgelser, emigrerede han til Ny England; men her traf han de selsamme Dnder, og den troende, frisindede og dybtfolende Mand blev i 1635 dømt af en Synode og landsforviist. Han flygtede til Indianerne, vandt deres Kjærlighed og fik af dem Den Rhode Island, der blev Midtpunktet for en ny Koloni, der vedtog et Slags Grundlov, som bestemte, at Staten kun skulde udgive Love for de borgerlige Anliggender, medens man ansaae enhver Indblanding i Troessager og Samvittighedsanliggender for en Krænkelse af Menneftets helligste

Retligheder. Denne Lov bestemte endvidere, at Alle skulde nyde lige borgerlige Retligheder, uanseet til hvilket Religionsparti de hørte, ligesom Alle skulde have lige Udgang til de forskjellige Embedsposter. Allerede i Aaret 1684 kom der Jøder til disse Der, og da de havde indgivet et Andragende til Koloniens lovgivende Forsamling, fik de det Svar tilbage, at de skulde nyde de samme Retligheder som den øvrige Deel af Befolkningen. Kolonien befandt sig vel derved, og det var denne Bestemmelse, der væsentlig bidrog til at lægge Grundvolden til New Yorks paafølgende Velstand. Det smukke Exempel forblev imidlertid længe uden Efterligning. Hundrede og fyrgetyve Aar henrandt, inden de samme frisindede Bestemmelser bleve indførte over hele Unionen, omendstjendst de dog i Praxis bleve efterfulgte langt tidligere.

At man havde mange Vanfeligheder at kæmpe med, er indlysende ifølge flere Beretninger. Da for Exempel General-Congressen samledes i Philadelphia den

5te September 1774, og der blev fremsat det Forslag, at man skulde aabne Mødet med Bøn, modte det Modstand fra flere Sider paa Grund af, at flere af Medlemmerne horte til forskjellige Troessamfund, og derfor ikke vilde deeltage i nogen fælleds Gudsdyrkelse. „Hvorfor ikke?“ spurgte Samuel Adams; „jeg kan lytte til enhver Oprigtigs Bøn, naar han derhos paa samme Tid elsker sit Land.“ Dette gjorde Udslaget. En episkopalt Geistlig holdt en rørende Bøn, og den to og tredivte Psalmes blev oplæst, hvilket under den daværende Bevægelse gjorde et dybt Indtryk paa Alle. Den 4de Juli 1776 forkyndtes Uafhængighedserklæringen fra tretten Stater. Den begynder saaledes: „Alle Mennesker ere lige og have uafhængelige Rettigheder; de have Ret til Livet, til Frihed og til at nyde en lykkelig Tilværelse. Det er for at sikke disse Rettigheder, at Regjeringer ere blevne oprettede.“ Ved disse Ord blev Religionsfriheden indført i de Forenede Stater. Smidlertid havde man tre forskjellige Banfeligheder at overvinde saavel med Hensyn til denne Uafhængighedserklæring som til den paafølgende og med hiin overensstemmende Constitution for Unionen, nemlig at forene en kraftig Centralregjering med de enkelte Staters Uafhængighed, Slaveriets Bestaaen og Religionsspørgsmaalet. Forsatterne til begge disse Akter vare enige i Henseende til alle tre Spørgsmaal, da de vare heimobigere og mere frisinbende, end nogen tidligere Forsamling havde været. Men for at kunne udføre Genhedsværket vare de nødt til at tage Hensyn til den offentlige Mening og kunde derfor ikke gaae saavidt i nogen af disse Spørgsmaal, som de ifølge deres egen Overbeviisning havde ønsket. Saaledes vedtog den lovgivende Forsamling i Staten Massachusetts den Bestemmelse, at alle christelige Religionspartier skulde

nyde de samme Rettigheder, og det var først i 1820 at denne Lov blev forandret, saaledes at den skulde være gjældende for alle Sekter, om de end ikke kunde indbefattes under Navnet Christne. Denne Stats Constitution bestemte endvidere, at den lovgivende Forsamling skulde have Overopsynet med Bestikkelsen af Præster og Lærere, samt skulde paasee, at Indbyggerne flittig besøgte Gudstjenesten. Lovene angaaende Søndagens Helligholdelse vare overordentlig strenge. Den constituerende Forsamling i Syd-Carolina fattede derimod i Aaret 1790 den Beslutning, at „alle Religionsamfund skulde nyde lige Rettigheder,“ men derimod vare alle Præster og andre Prædikanter udelukkede fra begge Folkerepræsentanternes Huse.

Hvorledes dette end var, kunde dog Washington sige, da han den 19de April 1783 ved en høitidelig Proklamation til Armeen bekendtgjorde Tjendtlighedernes Dphør: „Lykkelige, ja trefold lykkelige maae de føle sig, som fra den Ringeste til den Fornemste iblandt Esterlægten vilde blive ihukommende med Vrefrygt og Taknemmelighed, fordi de have bidraget til det store Frihedsværk og den udstrakte Uafhængighed, — fordi de have været behjælpelige med at forstaae Menneskene deres Rettigheder og med at oprette et Tilflugtssted for de Fattige og Undertrykte i enhver Nation og ethvert Troessamfund.“ Det Dokument, hvorved Unionen grundedes, indeholder selvfølgelig ingen Bestemmelse med Hensyn til Religionen. Men da man i 1787 ordnede Forsatningen for de udstrakte nordvestlige Territorier, indfortes den Bestemmelse, at Ingen maa forstyrres eller fornærmes paa Grund af sine religiøse Anskuelser. I nogle Stater, for Exempel i Connecticut, modte Constitutionen Modstand paa Grund af, at man havde udeladt enhver Bestem-

melse i Henseende til Religionen, hvilket ansaaes „for en Forsømmelse af Christnes Pligt.“ Men da der i 1789 joiedes nogle Tillæg til Constitutionen og nogle Endringer bleve gjorte i samme, var følgende en af de vigtigste: „Religions-, Tale- og Trykkefriheden maa ingenlunde indskrænktes.“ Medens saaledes Uafhængigheds-erklæringen af 1776 tilstod alle Indbyggerne lige Rettigheder, tilfikkede Tillægget af 1789 en ubegrændset Religionsfrihed. Fikkestomindre vedbleve, som forhen berort, indskrænkende Lovbestemmelser at gjælde i enkelte Stater, men dog uden at blive strengt overholte eller at forvolde nogen videre Uleilighed. Saaledes forekomme disse Yttringer i en Tale, som Præsident Jefferson holdt i Congressen den 4de Marts 1801: „Vi have heldt Intoleranceen, der har bragt Strømme af Blod til at flyde, borte fra vort Land,“ og længere hen i Talen siger han: „De Støtter, hvorpaa den amerikanske Regjeringsform hviler, er Religions- og Trykkefrihed samt den personlige Friheds Ukrænkelighed.“ Jeffersons Handlinger svarede til disse hans Anskuelser, og derfor kunde han sige, da han i 1805 anden Gang tiltraadte Præsidentværdigheden: „I Religionsanliggender har jeg noiagtigt holdt mig til vor Constitution, ifølge hvilken Centralregjeringen ikke har den mindste Ret til at blande sig i Troessager. Jeg har aldrig anmasset mig Ret til at foreskrive Regler i saa Henseende; Constitutionen overlod til ethvert Religionsparti at ordne dets egne Anliggender, der ere forblevne under Bestyrelse af de geistlige eller de borgerlige Authoriteter, alt eftersom de forskjellige Troessamfund have fundet for godt.“

En af de Præsidenter, som meest udmærkede sig, var James Madison, der beklædte denne Værdighed fra 1809 til 1817. Paa hans politiske Vaane, forend

han blev Præsident, havde han som Borger, Statsembedsmand og Gesandt ofte Anledning til at skrive Andragender og Afhandlinger angaaende Statshusholdningen, hvilke høre til det Fortrinligste af Alt, hvad de Forenede Stater have at opvise i denne Retning. Iblandt Madisons Frembringelser er der ikke Noget, der overgaaer et Andragende fra ham og nogle af hans Colleger til Legistaturen i Virginia, for hvilken de fremsatte det Forslag, at Staten skulde betale Gagen til alle christelige Religionspartiers Geistlighed. Han siger deri: „Udøvelsen af Religionen er en Pligt, som vi skyde vor Skader, ligesom Maaden at udøve den paa grunder sig paa Menneskets Estertanke og Overbeviisning og ikke paa Anvendelsen af ydre Tvang. Religionen maa derfor overlades til Enhvers Overbeviisning og Samvittighed. Dette er en naturlig og uafhændelig Ret, som tilkommer Alle. Den er uafhændelig, fordi den afhænger af Menneskenes Meninger, hvilke de erhverve sig ved Estertanke, men de kunne ikke bestemmes ved Befalinger udenfra. Det er ethvert Menneskes Pligt at dyrke Gud paa den Maade, som det bedst synes, og dette er et Unliggende, der langt overgaaer alle andre Pligter, som Samfundet kan gjøre Fordring paa. Af denne Grund ansee vi det som en uomstødelig Sandhed, at den borgerlige Lovgivning ikke har den mindste Ret til at blande sig i religiøse Sager eller formeentlige Mangler. Religionen er udenfor det borgerlige Samfunds Omraade.“ Madison fortsætter derpaa med at tale om den Skade, som enhver „Statsreligion“ har afstedkommet, men vi ville her kun anføre følgende Yttringer af ham: „Enhver Statsgeistlighed og alle fra samme udgaaede Bestemmelser have kun tjent til at ødelægge Religionen. Vi have femten Aarhundrebers Erfaring for os med Hen-

syn til Christenhedens Statsreligioner. Paa Grund af Geistlighedens Dovenstab samt Rægsfolks Uvidenhed og Trældom have Fanatisme og Forfølgelse tiltaget iblandt alle Klasser i en næsten utrolig Grad." En retfærdig Regjering vil finde sin bedste Støtte ved at yde enhver Borger en ligelig Beskyttelse baade i Udøvelsen af hans Religion og med Hensyn til hans Eiendom og personlige Frihed. Alle Religionspartier bør nyde de samme Ret-

tigheder og Ingen bør tillades at gjøre Indgrib i Andres Rettigheder eller til i ringeste Maade at krænte dem. Strømme af Blod have slydt i den gamle Verden, fordi man har overseet dette." Forslaget blev forkastet og siden aldrig fornyet igjen. For en saadan Mand og saadanne Grundsaetninger maatte ethvert Spor af Indstraenkninger udslættes, saaledes som det stete i Massachusetts i 1820 og i Maryland i 1822.

Nutidens Religionsystemer.

(Fra „Millennial Star.“)

Indledning.

At undersøge de forskjellige Religions-systemer i alle deres Stikkesler, efterspore deres Oprindelse og følge dem i deres mangfoldige Forandringer — vilde være et vanskeligt, men ikke desto mindre et ligesaa interessant Arbejde som Behandlingen af ethvert andet Emne, der nogeninde har beskæftiget Menneskets Sind. Derfor vi ikke blot betragte Religionen som Sædelære, men som Noget, der er en livgivende Kraft for Nationer og Riger, det Middelpunkt, om hvilket alle deres Planer dreie sig, og det Material, hvoraf de have dannet deres Philosophi, Moral og Politik, medens de Begreber, den fremstiller angaaende Guddommen, ikke alene ere spekulative eller dunkle og døde Forestillinger, men en fuld og livgivende Overbeviisning om Tilværelsen af en Gud, der er den Kilde, fra hvilken alt Liv udvælder, da ville vi opdage, at vi i vore Undersøgelser nødvendigviis træffe paa mange Punkter, der i Almindelighed ansees som ikke henhørende til Religionen,

men om vi end ikke strax kunne fatte det, staae de dog i en ligesaa noie Forbindelse med og i et ligesaa uadskilleligt Forhold til den, som Lovets Mytten paa den Nærhundreder gamle Eg staaer i til Efteraarsvinden eller de pragtfulde Lynglint paa den nordlige Himmel til Elektriciteten, der ustandselig i et Nu krydser Havet og farer omkring Jorden. Den hedenste Mythologi havde i denne Henseende Fortrinnet for Nutidens Theologi. Iblant Hedningerne stode Sædelæren, Politiken og Religionen for en stor Deel i den noieste Forbindelse og ansees for uadskillelige. De delyphiste Drafler, de eleusinske Mystierier og Memnonstøtterne, der saa at sige vare det Material, hvoraf Folkets Religion dannedes, og de Midler, ved hvilke den næredes og holdtes ilive, bleve alle bragte i Anvendelse, naarformhelst man vilde begynde et Foretagende af nogen Betydning, enten i militærisk eller religiøs Henseende, og Haab om Seier eller Frygt for Nederlag var næsten

uden Undtagelse grundet paa de Drakel-svar, man modtog fornødelst Præsterne. Naar vi derfor læse Grækernes og Romernes Historie og betragte deres Erobringer under ethvert Himmelfrøg, deres beundringseværdige Udvikling i Henseende til Bygningskunst, Musik og Digtkunst — samt den Videnskabelighed, de havde opnaaet, ville vi opdage, at Hedningerne næsten altid anfaae deres Præster som dem, man havde at takke for deres Fremadskriden, og hvor raa og ubannet end deres Sædelære i mange Henseender kan være, maae vi dog indrømme, at de fremkaldte en roeværdig Begeistring og Sandhed for det Store, Skjønne og Dydige, hvorom endnu Ruinerne af deres Templer og Paladser samt sonderbrudte Mindesmærker bære Vidnesbyrd, medens de Brudstykker, vi have af deres Skrifter angaaende Philosophi og Moral, vidner om deres Higen og Tragten efter noget Renere og Hoiere. Vi begynde at see, at Despoten, som førte de erobrende Millioner til Kamp og Scier, samt har erhvervet sig uvisnelige Laurbær, tilskrev Draklet sit Held, medens han lod sig lede og beherske af listige Præster. Dersom vi nu forlade Oldtidens Historie og kaste et Blik paa Middeldalberens, ville vi finde, at ogsaa den Tids Literatur og Philosophi festrædes af og udgik fra Munkene bag Klosters Mure, og om end deres Systemer vare ufuldkomne, deres Theorier Fostre af en overspændt Indbildningskraft — og deres Dogmer illiberale, kunne vi dog deri saa at sige see en svag Skygge af det Lys, den Wiisdom og den Harmoni, som vilde udflyde til en forsmægtende Verden, hvis den rene Religion fra Himmelen blev oprettet og anvendt i Senatet, Congressen, paa Akademiet og i Værkstedet; vi ville da faae at see, at en saadan Religion havde en livgivende Kraft, at den er egnet til at afføre det Dække, som saalænge har

hvilket over Forløsningens herlige Plan, og at den var stillet til at opfylde sin Bestemmelse, at gjenføde en falden Verden.

Menneskene ere Væsener, der føle Trang til en Religion; de maae have Noget at tilbede, Noget de kunne vise deres Frefrygt og Hengivenhed. Dette er en Sandhed, som enhver Tidsalders og ethvert Folkeslags Historie overbeviser os om. Bramineren dyrker sin antagne Gudsom, — den uvidende Afrikaner tilbeder endog de meest affyede Dyr, for Exempel Krokodillen og Slangen, — Mohamedaneren kaster sig i Støvet ved den hellige Steen i Mekka, — Katholiken bøier sig for Billedet af en eller anden kanoniseret Martyr, og Protestanterne nære en dyb Frefrygt for deres Troesartikler, som de have nedarvet saavel fra de ældre som nyere Kirkesædve, og antage og agte dem som himmelfste Sandheder. Dersom alle disse forskjellige Maader at dyrke Gud paa ene og alene vare afhængige af, at et Menneske var født i dette eller hiint Land, da maatte vi være enige med Philosophen, som paastaar, at „dersom Bramineren eller Muselmanen var født paa Afrikas Kyster, saa vilde han med ligesaa stor Iver tilbede Slangen, der iblandt Negrene er Gjenstand for guddommelig Dyrkelse, som han nu tilbeder den Gud, han troer paa.“ Men naar vi lære at forstaae, at „Gud har gjort, at al Menneskens Slægt, som boer paa den ganste Jordens Kreds, er af eet Blod, og at han har bestemt dem forordnede Tider og visse Grændser for deres Bolig; at de skulde søge Herren, om de dog kunde føle og finde ham,“ da begynde vi at betragte Sagen i et andet Lys og forstaae, at den Anskuelse, at Menneskenes Religion er afhængig af Beliggenheden af det Land, i hvilket de ere fødte, er ugrundet, og at denne Mening er bleven herskende, fordi man har seet, at en saadan Praxis i

Virkeligheden er bleven indført i Verden, og dette er Ursagen til, at der herfter saa megen Splid og Forvirring iblandt de forskjellige Samsund og Nationer. Naar et stort og mægtigt Folk paa Grund af opstaaende Tvistigheder eller af Herksesyge har undertvunget et mindre og svagere, har dette ofte ogsaa foraarsaget en Omstiftelse af dets Religion, da den undertvungne Nation med Tiden mere eller mindre er bleven sammensmeltet med dens forrige Undertrykkere. Da disse have haft en afgjort Overdægt, have de grabviis forøget deres Herredomme over Massen af deres øvrige Medborgere, der stiltiende have ladet sig paatvinge deres Behersters Troesbekjendelse, og omendstjoudt dette ikke altid er steet formedelst Frygt for Straf, er det dog steet formedelst Underfundighed og Rænker, idet især den opvokende Slægt er bleven paavirket, indtil den ganske er bleven gjenmemtrængt af den for deres Fædre fremmede Religion, saa at denne tilsidt lig de huusvilde Indianere er bleven fortrængt udenfor „Civilisationens“ Omraade. Enhver politisk Revolution i Europa i de henrundne Aarhundreder er gjerne bleven efterfulgt af en total Omdannelse af de religiøse Læresætninger i den Tidssalder, i hvilken den har fundet Sted. Saaledes herskede der under Rædselsperioden i Frankrig den frækkeste Bantro. Revolutionens Ledere forstjød den Almægtige offentlig, afskaffede al Gudsdyrkelse og lode forkynde, at Døden var en evig Sovn i Graven, saa at den formeentlige „Frihed og Lighed,“ som var lovet Folket, endte med, at man paatvang det en Religion, ifølge hvilken Himmelens Throne saa at sige maatte komme til at staae ledig, og derved opløste de ethvert Samsundsbaand, samt rystede den religiøse Verden i dens Grundvolde. Reformationen, der i mange

staaende Institutioner, omslyrte Monarkier og i Tidens Løb foraarsagede Dynastiers Fald, blev tilsidt blot et Legetoi i Hænderne paa samvittighedsløse Politikere, der udgave Love, som satte Grændser for den, og standsede dens Udvikling og Udbredelse, istedetfor at de burde have benyttet dens velgjørende Indflydelse til at fremme Kunster og Videnskab og til at forandre og forbedre de bestaaende Forhold. Og saaledes kunde vi anføre mange andre Exempler paa, at naarfømhelst der har fundet en Revolution Sted, har den foraarsaget en toilesløs Frihed og fræk Gudsfor nægtelse, hvis sorgelige Følger og bittere Frugter nofsom have viist sig saavel i det private som offentlige Liv. En saadan Toilesløshed er som oftest bleven efterfulgt af en Alt knusende Despotisme, der har næret et afgjort Fjendskab saavel mod de himmelske Sandheder som mod gode og ædle Mænds Bestræbelser for at fremme deres Medmenneskers Vel. Derfor er enhver guddommelig Sandhed som oftest bleven betragtet med Ligegyldighed, idet man blot har anseet Religionen for en Modesag, ligesom Forløsningens store Plan blot bestod i det døde Bogstav og forestrevne Formularer, der ere bleve bekræftede ved Lovbud af de verdslige Autoriteter, istedetfor at de burde have boiet sig for den i Ydmyghed, saa at den kunde have opfyldt dens Siemed at gjenføde Verden. Menneskene have stædse været tilbøielige til at henseende til Yderligheder i religiøs Henseende, idet de enten ganske have været ligegyldige for al Religion, eller de have ikke været tilfredse med de Sandheder, Herren har aabenbaret, men istedet derved have de tilladt sig at indføre Former og Stikke, der ere Føstre af deres egen Phantasi, medens de burde have forstaaet, at den sande og eneste livgivende Kraft alene udspringer fra ham, som er Dødhav til alt Liv. Verden indilbder sig

i dens aandelige Hovmod, at den kan udføre, hvad der i Virkeligheden ene og alene maa være Guds Værk, og lig den Mand, der dannede et Billede og forsøgte at give det Liv, forfølges den bestandig af dette Phantom, som den selv har dannet sig, indtil den tilsidst onfter, at det var begravet i en evig Forglemmelse. Med Rette bemærker en berømt tydsk Forfatter: „Sand Tolerance er grundet paa Nidmyghed, rigtige Grundsætninger i religiøs Henseende og et fast Haab, idet man da har en fuld Forvisning om, at Gud vil styre og lede Alt saaledes, at det opnaaer dets bestemte Maal og bidrager til at fremme hans Hensigter. Tanken om, at Alle absolut skulde betjende sig til samme Tro som de, er langt fra dem, der nære saadanne Anskuelser, og de ere tilfredse med ethvert Religionsparti, der har en god Moral, en Hovedbetjningelse for al Religion. Intolerance er derimod grundet paa Hovmod og den falske Indbildning, at vi stakkels Dødelige ere istand til at danne Alt saaledes, som vi forestille os, det burde være, uden at tage den menneskelige Ufuldkommenhed og Svaghed i Betragtning og uden at tage Hensyn til, at det, som nedbrydes ved Hjælp af ydre Tvang, ofte voxer op igjen og udvikles hemmeligen, indtil det atter fremtræder i en langt farligere Skikkelse end forhen.“

Lad dette ophøre, da vil Verdens Tilstand for kunne forbedres end ved Magtsprog, og de Hindringer, som nu stille sig i Veien for Menneskeslægstens Fremadskriden, ville langt letter kunne

overvindes; men endstjondt det kunde synes, at de herundne Tidens Erfaringer maatte anspore Verden til nye Bestræbelser for at opnaae større Uafhængighed i religiøs Henseende, lægge dog Nationerne Hænderne i Skjodet og vente, at en usynlig Magt skal gjøre Alt for dem. Men foruden denne Ligegyldighed og Despotisme er der noget Andet, som har en endnu større Indflydelse over de forskellige Samfund, nemlig de Grundsætninger, de have antaget, hvilke danne Grundvolven for deres Fremtidshaab. Endstjondt Nutidens kristelige Religionsamfund med Omhyggelighed have udarbejdet deres Troesbekjendelser, fornegte deres Systemer dog i Virkeligheden de himmelske Sandheder. Saaledes fornegte de den livgivende Kraft, som de gamle Apostler vare i Besiddelse af, og istedet derfor grundede de deres Tro paa Gisninger, og dette talde de Evangeliet, Saliggjorelsens Plan. De herlige Grundsætninger, som forkyndtes i fordums Dage, ere blevne saa forvanskede, at deres Skjonhed og Reenhed ganske er tabt for Verden. Diemedet med Menneskets Tilværelse her paa Jorden, — de Sandheder, som ere nødvendige til dets Frelse, og Kundskaben om det Væsen, man foregiver at tilbede, samt alle Ting's Gjenoprettelse er Noget, der ganske bliver overseet, og formedelst Vantro og Ligegyldighed kan Verden ikke bedømme Tidernes Tegns eller see det Lys, som begynder at straale paa Tusindsaarets Himmel.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Vigtigheden af Raad.

Iblandt de mange vigtige Punkter, som Gud har forordnet til de Helliges Fuldkommengjørelse, ere ogsaa de Raad, der blive givne af hans Tjenere formedelst den Hellig-Aands Inspiration. Naar Raad blive givne paa denne Maade, ere de Herrens Ord og en Tilkjendegivelse af hans Villie for dem, til hvem de blive givne. De Hellige ere paa Grund af deres Pagter og den Plads, de indtage i Guds Rige, under den helligste Forpligtelse til at modtage og noiagtigen adlyde de Lærdomme og Formaninger, som gives af Guds Tjenere. Dersom Forkastelsen af Guds Præstedømmes Paamindelser vil bringe Fordømmelse over en vantro og gjenstridig Verden, hvor meget mere vil da ikke dette blive Tilfældet med dem iblandt de Hellige, som ere opsættige mod de Raad, der gives dem af de Mænd, som ere bestillede til deres Veiledning. Undertiden gives Raad angaaende Ting, der kunde synes at være af kun ringe Betydning, hvorimod de til andre Tider blive givne i Henseende til Anliggender, som ere af den hyerste Vigtighed, medens de ogsaa ofte ikke alene gives for at bewirke Udførelsen af noget Udvelt og Godt, men ogsaa for at prøve, hvorvidt Rigets Børn ere oprigtige og trofaste.

Den, som ikke lytter til de Authoriteter, Gud har forordnet, vil heller ikke lytte til Herren selv, og den, der foragter Raad angaaende Smaaating, er heller ikke at stole paa i vigtige Anliggender. Da gamle Israël blev raadet til ikke at have nogen Ild i Leiren paa Sabbathsdagen, var der En iblandt Folket, som ansaae det for en Sag af kun ringe Betydning og var derfor uldydig; men Herren blev vred og domte ham til Døden. Da Samuel sagde til Saul, Israëls Konge, at han skulde vente paa ham i syv Dage, og da vilde han komme og offere til Herren, tænkte Kongen uden Tvivl, ligesom Nogle i vore Dage gjøre, at dette Raad ikke havde Meget at betyde og dristede sig derfor til at afsvige lidt derfra, men Folgen blev, at Riget blev taget fra ham og givet til en Anden. En stor Prophet i Israël blev ved en vis Leilighed raadet til ikke at spise Brod eller drikke Vand paa et vist Sted, men for at prøve hans Trofasthed fristede en anden Prophet ham til at være uldydig mod det givne Raad, og da han gav efter, blev han for sin Uldighed dræbt af en Løve. (See 1 Kong. 13 Cap.) Der kunde anføres talrige Exempler paa de store og strækkelige Lidelser og Straffedomme, som de have paadraget sig, der have ringeagtet de Raad, som ere blevne dem givne formedelst Guds bemyndigede Tjenere.

Sidste-Dages Hellige! Skulde ikke de mange Exempler, som vi have fra forrige Tider angaaende Uldighed, og de Straffedomme, der hurtigt have paafulgt, afstrække Eder fra at betræde den samme farlige Sti? I maae ikke for et Dieblik troe, at Gud har forandret sig. Uldighed er ligesaa mishagelig for ham nu, som i gamle Dage. Dersom I blive raadede til at møde i Forsamlingerne og uden grundet Marsag forsømme det, ere I under Fordømmelse. Dersom I opfordres til

at staae frem i en Forsamling og tale, men ikke gjøre det, bedrove I Guds Aand. Hvis I blive raadede til at bede i Eders Familier og alligevel forsonne det, begaae I Synd. Dersom I blive lærte at opføre Eder anstændigt enten i Eders Gudsdyrkelsesforsamlinger eller andre Sammenkomster, og I ringeagte et saadant Raad som altfor ubetydeligt at tage noget Hensyn til, og derimod tillade Eder at lee og til paa andre Maader at opføre Eder paa en upassende Maade, hvorved I blive til Anstod for Andre, bevise I derved baade for Gud og hans Folk, at I ere uværdige til at have nogen Tillid til med Hensyn til Sager, der ere af en større Betydning. Hvis I blive raadede til at aflægge Brugen af Tobak, Baier, Brændevin osv., og til hellere at spare Eders Penge til de Helliges Hjemmsamling til Zion, end at udgive dem til saadanne skadelige Artikler, og I alligevel ere ulydige, hvor stor vil ikke Eders Fordømmelse blive, fordi I have forkastet dette gavnlige Raad. Naar I enten have tilstræffelige Midler til Eders og Eders Familiers Udfrielse, eller I ere i en saadan Stilling, at I kunne forstaae Eder dem, og I alligevel opsætte dermed det ene Aar efter det andet, paahviler Eder et stort Ansvar; I behandle Guds Ord og hans Tjeneres Raad som Noget, der ikke er værd at agte paa.

Naar I blive anmodede om at gaae ombord paa et vist Skib, og I lade Eder paa Grund af nogle intetsigende Undstyldninger afholde fra at efterkomme deres Onsker og Raad, som ere bestilte til at vejlede Eder og bære Omfarg for Eders timelige og evige Vel, da bedrove I Herrens Aand; I give selv Fristeren Magt over Eder, og dersom I ikke hurtigt omvende Eder, ville I, inden I selv vide det, være et godt Stykke paa Veien til Frafald.

Naar vente I at komme til at udføre Guds Villie, saaledes som den bliver udført i Himmelen, dersom I vedblive at ringeagte de Raad og Lærdomme, der gives Eder af Guds trøstede Tjenere? Der ere Hundreder af Hellige i disse Lande, som for flere Aar tilbage kunde have været i Zion, hvis de ikke havde været ulydige mod de dem givne Raad. Men de have nolet, — den gode Aand har for en stor Deel forladt dem, — deres Børn ere opvoxne iblandt de Uguelige og blevne smittede af den Aand, der hersker i Verden, og de have forladt denne Kirke. Hvo skal bære Ansvaret derfor? Vi svare: De uguelige Forældre, som have været skjodesløse og ikke agtet paa de Raad og Formaning, der ere blevne dem givne af den Høiestes Tjenere.

O, vaagner op, I Sidste-Dages Hellige! Vaagner op fra Eders Drom. Begynder for Alvor at lære at kjende Guds Villie og adlyde samme. Gaar frem i Israels Guds Kraft og søger at befrie Eder fra den Trældom, som hersker iblandt Nationerne. Hjælper Eder selv, da vil ogsaa Herren hjælpe Eder, thi I ere hans Folk, og han er Eders Gud.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni 1840.

(Fortfat fra Side 299.)

„Enhver, som tørster, han komme og tage af Livets Vand usorshlydt.“ Broder Phelps siger, han ønsker at gjøre det, og forsaavidt han ønsker at gjøre det, og forsaavidt os angaaer, sige vi, at han maa have Frihed dertil.

-Ederis i Pagten forbundne

Orson Hyde.

John C. Page.

De Tolvs Committee i England fuldendte Uddalget af Psalmer og skrev et Indholdsregister til at trykkes, og den 30te antom Websterne Kimball og Richards til Manchester.

Onsdag den 1ste Juli 1840. Websterne Wilford Woodruff og George A. Smith ankom til Manchester fra Pottemagerierne.

Den 2den Juli.

I en Forsamling af Hellige i Crooked Creek Green den 2den Juli 1840, hvilke havde modt tilsammen for at tage under Overveielse, hvorvidt det var hensigtsmæssigt at oprette en Stav af Zion i Omegnen af denne Green, valgtes Broder John Hicks til Formand. Forsamlingen aabnedes med Bøn, hvorefter flere Bemærkninger bleve fremsatte og følgende Resolutioner vedtagne:

1) At det er vort Ønske, at der oprettes en Stav af Zion inden denne Greens Grændser, forudsat, at det møder Bifald hos det første Præsidentskab for Kirken.

2) At der bestilles en Committee af Tre til at erklynde sig om det første Præsidentskabs Mening og derpaa indgive Rapport til Greenen.

3) At Joseph Holbrook, Nathaniel Crampton og John Hicks bestilles til denne Committee.

Det blev godtgjort, at der var omkring 2,525 Akres Land, som tilhorte Brodrene, og hvorfomhelst Staven maatte komme til at blive, skulde der enten blive stænket eller solgt Ford til en meget lav Pris. Denne Green talte hundrede og tolv Medlemmer.

Besluttet: 1) At vi møde igjen næstkommende Torsdag Kl. 1 Eftermiddag for at modtage Committeeens Indberetning.

2) At denne Forsamlings Forhandling er undertegnes af Præsidenten og Skriveren.

John A. Hicks,
Præsident.

William Whiteman,
Skriver.

Fredag den 3die. Høiraadet samledes paa mit Contoir.

Præsident Joseph Smith juniors Andragende blev atter taget under Overveielse ifølge Bestemmelse i forrige Raad (den 27de Juni), og følgende Beslutninger bleve vedtagne:

1) At vi ere fuldkommen tilfredse med Joseph Smith den Yngres Forholdsregler, og forsaavidt det staaer i vor Magt ere vi beredvillige til at staae ham bi med Hensyn til at løse ham fra hans hidindtilværende Forretninger med Menighedens timelige Affairer, saa at han mere udelukkende kunde opoffre sig for dens aandelige Anliggender, hvilket vi troe vil være til hele Kirkens Bedste. Men da han (Joseph Smith jun.) er ansvarlig for Betalingen for Stadens Grund, og vi for Nærværende ikke kunne indsee, hvorledes han kan blive løst fra dette Ansvar, saa ville vi anmode ham om at fungere som Kasserer, forsaavidt det angaaer Statslodderne, og de Mænd, som vi maatte

vælge til at besørge Salget af dem, maae være ham ansvarlige og skulle aflægge et nøiagtigt Regnskab for alle deres Foretagender saavel som for alle de Penge og Giendele, de maatte modtage. Derfor besluttet:

3) At Eldste Henry G. Sherwood fungerer som Skriver for disse Mænd; at Biskop Manson Ripley bestilles til at drage Omsorg for Præsidentskabets Fornødenheder og til at træffe saadanne Foranstaltninger med Hensyn til Samme og dets Skriver eller Skrivere, som Vedkommende maatte forlange.

4) At Fondet af de solgte Stadslobder ikke benyttes til Præsidentskabets eller dets Skriveres Underholdning, men at Bistopperne opfordres til at tilveiebringe Midler i dette Diemed, hvorimod de Penge, som indkomme ved Salget af Stadslobderne, skulle staae til Klæsereens Raadighed til dermed at afbetale Gjalden for Staden Grund.

Lørdag den 4de.

De Bestemmelser, der bleve tagne i „The Crooked Creeks Green“ den 2den dennes, bleve tagne under Derveielse ifølge de derværende Brodres eenstemmige Ønske, og der blev skrevet et Brev til dem desangaaende.

R. W. Thompson,
Skriver.

Siden den Tid Congressen afflog at slaffe os Ret, har Herren begyndt at hjemsege Landet, og han vil vedblive dermed, hvis Folket ikke omvender sig, thi dets Indbyggere, som Nation betragtet, staae nu som sthybige i Nord, Roveri og Plyndren, da man har negtet at beskytte sine Medborgere og at haandhæve Retfærdigheden ifølge Constitutionen. Et heftigt Hagelveir har saaledes hjemsogt Carolina; nogle af Haglene siges at være ni Tommer i Gjennemsnit, hvilke have nedslaget Kornet og dræbt nogle Creature. Paa de

hoiere Landstrækninger, hvor Overtvømmelserne ikke ere naaede, odelægges Kornet af Insekter, og allevegne herster der stor Forlegenhed med Hensyn til Handelen.

Mandag den 6te Juli 1840 blev der afholdt en General-Conference i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i „the Carpenters Hall“ i Manchester. Det var den første Dag i den fjerde Maaned af Kirkens 11te Aar. Følgende Medlemmer af det omreisende Høiraad vare tilstede, nemlig: B. Young, P. P. Pratt, W. Woodruff, S. Taylor, W. Richards, S. C. Kimball og G. A. Smith. Af det øvrige Præstedomme vare tilstede: Fem Overpræster, nitten Eldste, femten Præster, elleve Lærere og tre Diaconer.

Efterat Forsamlingen lidt over Kl. 10 var bleven kaldet til Orden af Eldste Clayton, blev der foreslaaet af Young og assisteret af Woodruff, at Eldste Pratt vælges til Conferencens Præsident, hvilket blev eenstemmig vedtaget. Eldste W. Clayton valgtes til Skriver. Forsamlingen aabnedes med Sang, og Bøn af Præsidenten.

Eldste B. Young fremsatte derpaa følgende Klagepunkter imod Eldste T. Green, nemlig, at han for det Første havde givet Rum for en falsk Mand, at han for det Andet havde fornærmet en ung Kvinde ved i en offentlig Forsamling at bestynde hende for Ting, som han ikke kunde bevise, og for det Tredie, for at han havde fornærmet Forsamlingen i Duckinsfield den 28de Juli 1840. Præsidenten spurgte derpaa Eldste Green, om han var sthyblig i disse Klagepunkter eller ikke. Han erkjendte sig strax sthyblig. Efterat Eldste Young omstændeligen havde talt til Forsamlingen om Eldste Greens Opsørsel, foreslog han, at Green gaaer til dem, som han har fornærmet, og beder dem om Forladelse, samt at han indtil videre suspenderes fra sit Præstedomme. Præsidenten

gjorde derpaa nogle Bemærkninger i samme Retning, hvorpaa Forsamlingen voterede for, at Angjældende gjor ovennævnte Afgigt og for en Tid suspenderes fra sit Præstebembede.

Præsidenten spurgte derpaa Green, om han var villig til at gjøre en saadan Bekjendelse, hvilket han lovede at udføre ved første Leilighed. Forsamlingen sluttedes derpaa Kl. lidt over 12.

Conferencen begyndte Kl. 2 med Sang og Bøn, hvorefter Præsidenten fremkaldte de Eldeste til at afgive Rapporter fra de forskjellige Grene, hvilket da skete i følgende Orden:

Manchesters Green, der havde tre Eldeste, fem Præster, fem Lærere, een Diacon og 280 Medlemmer, repræsenteredes af Eldeste William Clayton; Pre-

stons Green med sex Eldeste, otte Præster, fire Lærere, to Diaconer og 354 Medlemmer af Eldeste Joseph Fielding. Eldesterne Kingston og Bromet fremlagde Beretningerne fra Conferencen i Herefordshire, hvilke oplæstes af Eldeste Wilford Woodruff, indbefattende 33 Grene med 10 Eldeste, 52 Præster, 13 Lærere og 534 Medlemmer. Eldeste Alfred Gordon oplæste Beretningerne fra Conferencen i Hanley i Staffordshire, indbefattende syv Grene med fire Eldeste, tretten Præster, sex Lærere, to Diaconer og 168 Medlemmer. Liverpools Green, der havde een Eldeste, tre Præster, to Lærere og 78 Medlemmer, repræsenteredes af Eldeste John Taylor.

(Fortsættes.)

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 301.)

Med dyb Beklagelse saae jeg, at der ikke var Andet for os at gjøre, end at opgive Tanken om at bortføre nogen af disse Oldsager, som vi havde bestemt til vor antiqvariske Spekulation, men imidlertid maatte vi være tilfredse med, at vi selv havde seet dem, og denne Tilfredshed kan Intet berøve os. Vi vendte tilbage til Hytten med usormindsket Interesse, men mødte paa Grund af vort frugtesløse Arbeide.

Vort Reisetoi havde man ikke været istand til at bringe over Floden, men den blaa Pose, som havde voldt mig saa megen Uleilighed, havde man fundet igjen.

Jeg havde tilbudt den, der kunde finde den, en Dollar i Belønning, hvorfor Bartolo, den retmæssige Arving til Forpagtningen af Hytten, havde tilbragt Dagen i Floden og fandt Posen ved Bredden, hvor den var bleven indviklet i en Busk. Hans blottede Legeme syntes at glæde sig ved den tilfældige Vaskning, men da Posen, som vi troede indeholdt nogle af Hr. Catherwoods Tegnmateriale, komtes, kom der kun et Par gamle Stovler ud af den, hvilke imidlertid dog paa denne Tid vare værd deres Vægt i Guld, da de oplivede det synkende Mod hos Hr. Catherwood, som allerede solte sig syg

ved Tanken om at blive angreben af Koldfeber eller Rheumatisme paa Grund af, at han havde staaet i Mudderet hele Dagen. Vore Folk gik hjem, og Francisco havde Ordre til at gaae hen til Don Gregorio for at kjøbe Brød, Mælk, Æg, Flest og lidt Drekke, inden han kom for at arbejde. Døren paa Hytten vendte mod Vest, og Solen gik ned over den mørke Skov, der laa lige over for den, med en Pragt, som jeg endnu aldrig havde seet overtruffen. Om Natten fik vi atter Regn med Torden og Lynild, dog ikke saa heftig som den foregaaende Nat, og om Morgenens var det igjen klart.

Denne Dag var Hr. Catherwood meget heldigere med sin Tegning end tidligere, og strax i Begyndelsen faldt Lyset, just ligesom han havde ønsket det, medens han overvandt enhver Vanskelighed. Hans Forberedelser vare ogsaa bequemmere, da han havde sine Regnklæder paa og stod paa et Stykke oliet Seildug, som vi brugte til at lægge over vort Tøi, naar vi reiste. Jeg tilbragte Morgenens med at udføje endnu et Mindesmærke, bortrydte Træer og gjore Forberedelser for ham, saa at han kunde afdigte det. Kl. eet kom Augustin for at kalde os til Middagsbordet. Don Miguel havde et lille Jordstykke, der var beplantet med Bonner, hvoraf Augustin tog saamange, som han ønskede. Efter en staaende Regel for Landsbyen for Afbenyttelsen af Æg, tog hver Familie tre eller fire om Dagen; desuden fik vi lidt Kjød, og da vi havde faaet Brød og Mælk fra Plantagen, havde vi det efter Omstændighederne ganske godt. Om Eftermiddagen bleve vi atter kaldte bort af Augustin, der bragte os den Efterretning, at Alcalden var kommen for at aflægge os et Besøg. Da det allerede var nær Aftenen, brøde vi op for den Dag og gik tilbage til Hytten. Vi hilste paa Alcalden med det sædvanlige Haandtryk, gave

ham og hans Ledfagere Cigarer og solte os tilboielige til at være selstabelige, men hans Velbaarenhed var saa bernset, at han neppe kunde tale. Hans Ledfagere sadde paa Jorden i en Stilling, som bragte os til at tænke paa Araberne. Efter nogle Minuters Forløb reiste Alcalden sig pludselig op, gjorde et Buk, idet han ravede frem og tilbage, og gik, efterfulgt af de Andre, deriblandt ogsaa af Don Miguel. Medens vi spiste til Aften, kom han tilbage igjen, og det var let at see, at han, hans Hustru og Bartolo havde Noget ifinde, og, som vi frygtede, angik det os.

Medens vi vare travlt bestjæftigede med vore egne Anliggender, tænkte vi kun lidt over det Indtryk, vor Nærværelse havde gjort paa Landsbyens Beboere. Ikke tilfreds med at have faaet os ud af sit Huus, ønskede Don Gregorio at faae os bort fra denne Egn. Fraaet hans afgjorte Uvillie mod os, havde vi desuden fornærmet ham ved at trække nogle af hans Arbejdsfolk fra ham, idet vi som Fremmede vare nødte til at betale dem en stor Daglon, og han begyndte at betragte os som sine Modstandere, medens han allevegne sagde, at vi vare nogle mistænkelige Subjekter, — at vi kunde blive Narfag til Forstyrrelsen af Copans Fred og til at der blev lagt Soldater i Omegnen. Som Bekræftelse paa dette havde to Indianere, der gik igjennem Byen, fortalt, at vi vare undvegne fra et Fængsel, vare blevne forfulgte indtil Grændserne af Honduras af et Detachment paa fire og tyve Soldater under Landaveri, den samme Officer, der havde arresteret os, og at vi skulde have været stude, hvis de havde taget os. Alcalden, som havde været bernset hele Tiden siden vor Ankomst dertil, besluttede at besøge os for at tilfredsstille Beboerne og vilde tage saadanne Forholdsregler, som Nærværelsen af saa

sarlige Personer og Landets Sikkerhed maatte jordre. Men denne hans heltemodige Beslutning blev tilintetgjort for medelst en liden Omstændighed. Vi havde nemlig gjort det til en Regel altid at tage vore Vaaben med os til Ruinerne, og da vi vendte tilbage til Hytten for at modtage hans Besøg, havde enhver af os som sædvanlig et Par Pistoler i Bæltet

og et Gevær i Haanden, og vort Udseende forekom Alcalden saa frygteligt, at han blev bange for sin Dristighed — at have tænkt paa endog blot at examinere os, hvorfor han sneg sig bort i al Stilhed.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Danmark. Prindsesse Dagnars Forlovelse med den russiske Storfyrst-Thronfølger Alexander blev ifølge Bladene offentlig deklareret paa Bernstorff den 23de Juni.

Sverrig. Ifølge et Telegram fra Stockholm til „Snällp.“ skal der have viist sig Choleratilsælde paa Kanonbaadsflotillen ved Bazholm.

Fra Krigsskuepladsen. Fra alle Kanter ventede man med spændt Opmærksomhed paa at faae Efterretninger angaaende de første Sammenstød mellem de fjendtlige Armeer. Meddelelser i denne Retning udebleve heller ikke længe, idet der indløb Telegramer baade fra Berlin og Wien angaaende Træsninger, som havde fundet Sted mellem Preussjerne og Østerrigerne, men de igjennem Telegraphen meddeelte Efterretninger vare saa modsigende, at det var vanskeligt deraf at udfinde Sandheden, og det har først været efter flere Dages Forløb, man har faaet nogenlunde tilforladelige Meddelelser om Udfaldet af Sammenstødene. Ligesom Preussjerne ligesaa fra Begyndelsen viste en forbausende Dristighed, idet de trængte frem fra flere Kanter og saa godt som paa eengang besatte Hannover, Churchessen og Sachsen, medens de næsten samtidig tillige gik ind i Böhmeu, hvor der laae østerrigiske Tropper — et ligesaa mageløst Held have de haft, da de have seiret over Østerrigerne saa godt som overalt i de Træsninger, som have fundet Sted næsten daglig, og i en fjorten Dages Tid have de, om ikke tilintetgjort, saa dog i en væsentlig Grad svækket Østerrigs Modstandskraft. Preussernes betydeligste Seier var et Hovedslag ved Königgrätz, hvor de sloge Østerrigerne tilbage paa alle Punkter. Imidlertid have ogsaa Preussjerne lidt store Tab, da deres Modstandere overalt have forsvaret sig med Tapperhed.

Rongen af Hannover havde ikke, som et Telegram berettede, begivet sig til England, men til Armeen, der kort efter blev omringet af Preussjerne, og nogle Dage efterat den havde slaaet en Afdeling af disse, blev den tvungen til at kapitulere.

Imod Italienerne have derimod Østerrigerne været heldigere. Den 24de Juni vandt de et Hovedslag ved Custozza, hvor deres Modstandere under den italienske Kon-

ges egen Anforsel bleve staaede tilbage paa alle Punkter. Siden have Østerrigerne feiret over en Skare Frivillige, der vilde rykke ind i Tyrol.

Der er indtruffen en Begivenhed, hvorved Krigen maaſtee turde faae en anden Vending. Østerrig har nemlig afſtaaet Venetien til Keiser Napoleon og forlangt hans Mægling. Der underhandles nu om en Vaabenstilstand.

Fra Lybek berettes af 2den Juli. Alle russiske Skibe, som lade her, afgaae med fuld Last af Salpeter og Bly til St. Petersborg.

Nederlandene. Cholera er nu udbrudt i Dordrecht, Gouda, Haag, Leiden, Utrecht, Harlingen og Groeningen. Den hersker desuden i Santander, Antwerpen, Rotterdam, Delfshaven og Amsterdam.

Frankrig. Byen Amiens har, som det hedder i Moniteur af 5te dennes, i nogle Dage været hjemfugt af en meget heftig Choleraepidemi. De Dodes Antal beløb sig i Søndags og Mandags til 61 og 63 og steg i Tirsdags til 84. Keiserinden reiste i Onsdags Morges hertil for at besøge Hospitalerne og bringe de Syge Hjælp; hun vendte samme Dags Aften tilbage til Paris efter at have modtaget de meest rorende Beviser paa Beboernes Taknemmelighed.

Spanien. Madrid, den 24de Juni. To Batailloner Artilleri med 24 Kanoner have med Pobelens Hjælp opreist Barrikader; Opstanden var om Aftenen blodig undertrykt af Garnisonen. Underofficererne blandt Oprørerne ere blevne stude; af Officerer have Ingen taget Deel i Opstanden.

Donaufyrstendommerne. Bukarest, den 1ste Juli. Igaar Forfølgelse imod Jøderne; deres Tempel ødelægdes, og Jøderne toge deres Tilflugt til det østerrigſke Consulat.

Rusland. Drenburg, den 25de Juni. Efter 7 Dages haardnakket Kamp have Russerne indtaget Ghodſchent i Buchara. Russerne have 100 Dode, Fjendens Tab var stort.

Amerika. Telegraphbureau Havas melder fra Rio af 8de Juni. Brasilianerne have i Forening med Argentinerne vundet en ny Seir over Paraguiterne ved Humaita. De Sidstnævnte mistede 6,000 Mand og meget Krigsmateriel. Et Slag, som den 24de Mai fandt Sted mellem disse Magter, er det største, der endnu har staaet i Sydamerika, da begge Armeer tilsammen udgjorde 50,000 Mand. Paraguarierne begyndte Angrebet, men bleve drevne tilbage med et Tab af 5,000 Mand. Brasilianerne havde 1,000 Mand døde, og deres Allierede havde ligeledes betydelige Tab.

Blandinger.

Duer og elektriske Telegrapher. En Handlende i London, der besøgte Derby-Bæddeløbene, tog en Due med sig for at sende Bud hjem om Navnene paa de 3 først vindende Heste. I det Dieblit, Nummerne paa dem hejsedes, skrev han dem op paa en Lap Papir, bandt den om Halsen paa Duen og lod den flyve hjem

dermed, hvor dens Ankomst ventedes. Syv Minuter efterat Duen var kommen, indløb et Telegram til hans Nabo med samme Efterretning. Duen havde saaledes bragt Budstabet i en Tredele af den Tid, Telegraphen havde brugt. Dette hidrorte imidlertid uden Tvivl fra den Tid, der var medgaaet, inden Telegrammet kunde komme til at afgaae, da der affendtes en Masse Telegrammer. Duen havde tilbagelagt Reisen i 14 Minuter, hvilket med Hensyn til den lige Vej, den tager, udgjor omtrent en engelsk Mil i Minuten.

Gadebelysningen i Paris besorges for Tiden af 29,142 Lygter: 27,495 med Gas, 1,647 med Olieblus. Den oplyser alle Paris's Omgivelser i en Afstand af over 8 Chilometrer, saa at hele Staden i Frastand seer ud, som om den var onstraaleet af en formelig Glorie. Alle Blussene blive tændte paa mindre end en halv Time. Man regner een Minut til hver Lygte. Et Menneffe vilde bruge 20 Dage til at tænde dem alle. De første Lygter i Paris indførtes under Ludvig den Femtende, efter Forslag af Videnskabsacademiet, og de første Gasblus tændtes i 1818 i Passage des Panoramas.

Emallemaling paa Jern. En parissk Læge, Dr. Brion, der i mange Aar har opholdt sig i England, har opdaget og taget Patent paa et Præparat af Gummielastikum til Emallemaling paa Jern, som har vist sig fuldkommen uimodtageligt for al Paavirkning af Luft, Syre eller Bæde. Det anvendes kolbt og i flydende Tilstand og er ligesaa varigt som Oliemaling, og det kan dække saa tyndt, at det Materiale, som beskyttes derved, beholder sit Udseende i de fineste Nuancer. Et sikkrere Bevaringsmiddel mod Rust kan ikke tænkes.

Indhold.

	Side.		Side.
Religionsfrihedens Oprindelse i Amerika	305.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	314.
Nutidens Religionsystemer	308.	Stephens og Catherwoods Reiser (fortsat)	316.
Redaktionens Bemærkninger (Vigtigheden af Raad)	312.	Nyheder	318.
		Blandinger	319.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzøns Gade Nr. 14 1ste Sal tilvensstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. W. Biderborg.

Trykt hos F. C. Bording.